

Pessimistisyys On Aiheetonta

Harvat eivät ole ne tapaukset, joissa kuulemme valituksia sen pessimistisyyden ja osalta suoranaisen epätoivon suhteen mitä voidaan tällä kertaa nähdä ei yksin luokkatietoisuutta vailla olevain vaan sellaistenkin työläisten keskuudessa, jotka lukeutuvat luokkatietoisien joukkoihin ja ainakin osalta ovat järjestyneitä. Ja nämä valitukset eivät suinkaan ole aivan aiheettomia, sillä onhan esimerkiksi järjestötoiminta heikkoa kauttaaltaan, useissa tapauksissa niin kuollutta että sitä melkein keinoitekoisesti joudutaan juuri nimellisesti vireillä pitämään.

Sellaisten mieliä, jotka yrittävät ymmärtää yhteiskunnallisia kysymyksiä ja työväenliikettä sekä sen mahdollisuuksia mahdollisimman perusteellisesti, luonnollisesti askartaa usein kysymys: mistä oikein tällä kertaa johtuu luokkatietoisina pidettyjen työläisten keskuudessa pessimistisyys? Epätoivon syyt yksilölliseltä näkökannalta katsottuna voidaan kyllä helposti käsittää. Työttömänä oleva työläinen kun nälkiintyy, eikä hänellä näytä olevan käytettävänä minkäänlaisia keinoja joiden avulla saisi edes välttämättömiä elämän välineitä, niin voi helpostikin päästä valloille ajatus että millään enään ei ole väliä, saman tekevä kuinka elää ja on tämän lopun elämäänsä, sillä pitkälti sitä ei enään kuitenkaan ole jällellä.

MUTTA luokkatietoisista työläisistä puhuessa me emme katso kysymystä yksilölliseltä kannalta, vaan luokkanäkökannalta. Tältä näkökannalta kun katsomme ja pidämme silmällä kumouksellisen työväen liikkeen lopullista päämäärää, yhteiskunnallista vallankumousta ja sen mahdollisuuksia, niin käypä melkein mahdottomaksi käsittää ne syyt mitkä riittävät aiheuttamaan pessimistisyyttä. Ne syyt eivät voi olla todellisia, vaan täytyy niiden olla oletettuja, sellaisia jotka johtuvat joko väärinymmärryksestä tai sitten kokonaan ymmärryksen puutteesta.

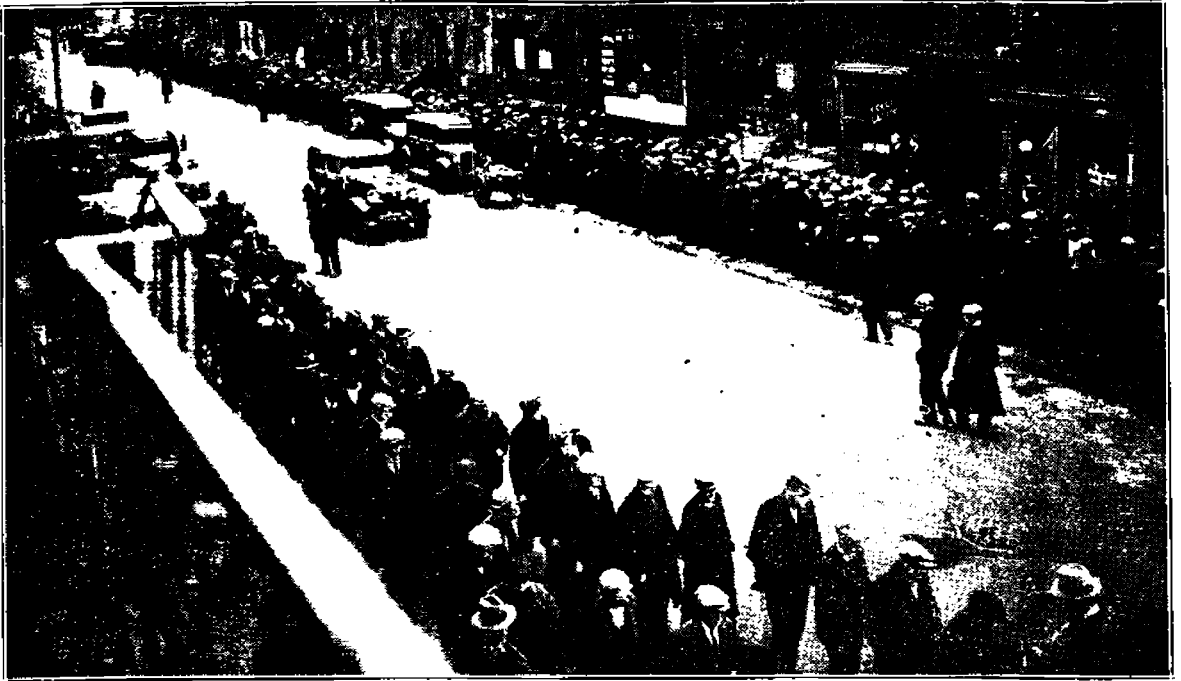
Jos me otamme huomioon ne aikamme yhteiskuntataloudellisessa elämässä ilmeisinä olevat tosiseikat, joille kumouksellisen työväenliike teoreettisesti ja käytännöllisesti perustuu, niin joudumme myöntämään että koskaan ennen ei ole ollut niin suuria mahdollisuuksia ja toivorikasta tulevaisuutta minkään maan kumouksellisilla työläisillä yhteiskunnalliseen vallankumoukseen nähden kun on tällä kertaa tämän maan työläisillä.

Kumouksellinen työväenliike ei perustu

mielikuvituksille, eikä käsityksille hyvästä tai pahasta, vaan tieteellisille tosiasioille jotka ovat sopusoinnussa taloudellisessa elämässä havaittavana olevain tosiasioiden kanssa. Erfurtin ohjelmassa, sen neljäsässä kohdassa, varsin sattuvasti kuvataan kapitalistisen järjestelmän kehityksen suunta, mikä kehitys välttämättömästi kasvattaa ne tekijät ja vaikuttimet mitkä voidaan pitää edellytyksinä yhteiskunnalliselle vallankumoukselle. Erfurtin ohjelma voi olla monilla lukijoillamme, mutta ei suinkaan kaikilla, joten lainaamme tähän kyseessä olevat neljä kohtaa.

1. Porvarillisen yhteiskunnan taloudellinen kehitys hävittää luonnonlain välttämättömyydellä pikkutuotannon, joka perustuu siihen, että tuotannonvälikkapaleet ovat työntekijäin yksityisomaisuutta. Se erottaa työntekijän tuotannonvälikkapaleista ja muuttaa hänet omistamattomaksi köyhälistöläiseksi, proletariksi, samalla kun tuotantovälikkapaleet joutuvat suhteellisesti pienen kapitalisti- ja suurtilallisen joukon yksinoikeudeksi.

2. Samalla kun tuotantovälineiden omistaminen täten tulee yksinoikeudeksi,

Kuva yhdestä New Yorkin viimeisinä leipäjonosta

samalla tunkevat jättiläismäiset suurliikkeet syrjään rikkipirstotun pikkutuotannon, työkalut kehittyvät koneiksi ja ihmistyön tuottavaisuus, produktiviteetti, kasvaa suunnattomasti. Mutta kapitalistit ja suurtilalliset ottavat kaikki tämän muutoksen edut yksinoikeudekseen. Köyhälistölle ja sortuville keskiluokille — pikkuporvarille, talonpojille — tuottaa muutos vain yhä lisääntyvää toimeentulon epävarmuutta, yhä kasvavaa kurjuutta, sortoa, orjamaisuutta, nöyryytystä, riistämistä.

3. Yhä lukuisammaksi kasvaa köyhälistö, yhä lukuisammaksi tulee liikojen työntekijäin joukko, yhä jyrkemmäksi riistäjien ja riistettyjen välinen vastakohta, yhä katkerammaksi porvarikunnan ja köyhälistön välinen luokkataistelu, joka jakaa nykyisen yhteiskunnan kahteen vihoillisiin ja on kaikkien teollisuusmaiden yhteinen tunnusmerkki.

4. Omistavain ja omistamattomain luokkain välistä kuilua leventävät vielä kapitalistiselle tuotantotavalle luonteenomaiset liikepulat: kriisit, jotka käyvät yhä laajaperäisemmiksi ja tuhoavammiksi, saattavat yleisen epävarmuuden yhteiskun-

nan normaalitilaksi ja todistavat, että tuotantovoimat ovat kehittyneet nykyistä yhteiskuntaa mahtavammiksi, että tuotantovälineitten yksityisömistys on ristiriidassa niiden tarkotusta vastaavan käyttämisen ja täydellisen kehittymisen kanssa.

Kaikki tämä edellä oleva voidaan ymmärtää tapahtuneeksi ja niin koska on, niin miksi siis kumouksellisella työväestöllä olisi syytä olla pessimistinen. Työväenluokka, se luokka mikä ei omista itseasiassa mitään muuta kuin työvoimansa, on kasvanut lukumäärältään ja yhteiskunnalliselta merkitykseltään korvaamattomaksi luokaksi, sellaiseksi jonka häviäminen tarkoittaisi koko yhteiskunnallisen tuotannon ja jaon häviämistä. Mutta ei siinä kaikki. Edellä olevassa lainauksessa ei puhuta mitään siitä mitä on tapahtunut työväenluokan sisällä sen kokoonpanoon nähden. On varsin tärkeää muistaa että tuotannon muuttuessa suurtuotannoksi, koneeteollisuuden kehitys, on aikaan saanut sen että työläiset ovat samanarvoistuneet niin hyvin siihen nähden mikä koskee heidän ammattitaitoisuuden tarpeellisuutta kuin siihenkin mikä koskee yleistä palkkatasoa Juuri tämä prosessi on ollut hyvänä edeltä-

kävijänä keskinäisen solidaarisuuden mahdollisuuksien kehittymiselle.

Ja vielä eräs seikka mitä ei kenenkään pidä unhoittaa. Suurteollisuustyöväestö on keskinäiseen kuriin kouluuntunutta, tottunutta noudattamaan yhteistä tahtoa, vaikka se tahto onkin tähän saakka ollut työnantajain taholta tulevaa. Tällainen aines on itseasiassa valmista suurille joukkoliikkeille, mitkä käyvät kieltämättä välttämättömiksi tässäkin maassa lähitulevaisuudessa ja erikoisesti silloin kun luokkien välinen kamppailu alkaa muuttumaan ratkaisevaksi taisteluksi yhteiskunnallisen tuotannon ja jaon välineiden kontrollista, se on koko yhteiskunnallisen elämän hallitusvallasta.

Vähästä arvosta ei suinkaan ole sekään että muistamme tässä maassa olevan tilanteen sellaisen missä ei ole kysymyksen painopiste ihmisten jokapäiväisessä elämässä tarvittavien välttämättömien välineiden — sanalla välineiden ymmärrettynä kaikki mitä elämän ylläpitämisessä tarvitaan — tuottamisessa tarvittavien keinojen ja voimien kehittämisessä. Täällä ne ovat olemassa. Kysymys kärjistyy lähitulevaisuudessa välttämättömästi vain siihen kenen hyväksi niitä käytetään.

Kaikki nämä seikat ovat tärkeitä silloin kun me puhumme yhteiskunnallisesta vallankumouksesta ja sen mahdollisuuksista. Kuinka usein nämä tosiseikat onkaan unhoitettu esimerkiksi viime vuosien aikana sellaisten taholta, jotka ovat intoilleet Kiinan ja toisten taloudellisesti takaperoisten maiden "proletaarien olevan nousemassa valtaan." Se kamppailu mikä esimerkiksi Kiinassa on ollut käynnissä — tässä tarkoitamme Kiinan sisäistä kamppailua eikä Japanin ja Kiinan välistä sodankäyntiä — ei ole mitään muuta kuin ikivanhaa feodaalijärjestelmää vastaan tähdättyä hyökkäystä niiden taholta jotka haluavat kehittää suurtuotantoa. Asiaa ei muuta rahtuakaan se tapahtuuko suurtuotannon kehittämistä tarkoittava harrastus yksityiskapitalistisessa muodossa tai valtiokapitalismin kannattamisena.

Tässä yhteydessä voitaisiin mainita

Neuvosto-Venäjään. Sen puolesta kiihkoilevat kommunistiset ainekset varsin usein riemastuvat selittämään että Venäjällä on jo tapahtunut yhteiskunnallinen vallankumous. Mistään sellaisesta ei kuitenkaan ole puheelle aihetta vielä tällä kertaa. Venäjällä on tapahtunut muutos hallitukseen nähden ja myös siirto omistukseen nähden osalta; siellä on osalta yksityiskapitalismia mutta myönnettävästi määräävästi voimassa valtiokapitalismi, jonka avulla tai sanottakoon kautta kehitetään yhteiskunnalliselle tuotannolle ja jaolle tarvittavia välineitä, toisin sanoen suurtuotantoa missä ohella kasvaa proletariaatti mikä joskus välttämättömästi astuu koko yhteiskunnallisen elämän hallitukseen. Tapahtuuko tämä hallitusmuutos ilman taistelua tai muutoin, siitä seikasta puhuminen tällä kertaa olisi ennustamista, mihin meillä ainakaan ei ole erikoista halua.

Sellaiset, jotka selittävät että tässä maassa ei ole yhteiskunnallisen vallankumouksen mahdollisuuksia ja että varmaan täällä se tulee tapahtumaan vasta myöhemmin kuin toisissa kapitalistisissa maissa, puhuvat jotain sellaista missä ei ole mitään varmuutta. Amerikalainen työväestö on suurteollisuuden kouluuttamaa proletariaattia jota ei juokseteta sinne ja tänne pintailemisten jälessä ja johon propaganda vaikuttaa verrattain heikosti. Se voi yhteiskuntataloudellisen tilanteen painostuksesta muuttua kumoukselliseksi verrattain lyhyessä ajassa ja myös lähteä liikkeelle mahdollisesti paljon pikemmin kuin ehkä voimme aavistaakaan. Voimme luottaa siihen että sen liikkeelle lähteminen saa nopeasti suurten joukkojen liikehtimisen luonteen mikä ei voi tarkoittaa mitään muuta kuin pikaisia ja ratkaisevia muutoksia taloudellisen elämän kontrollissa.

Mielipiteet voivat muuttua varsin lyhyessä ajassa. Kuka olisi voinut kaksi vuotta sitten edes ennustaakaan että vuonna 1932 suurten kansankerrosten mielipiteet ovat melkein kauttaaltaan tyytymättömiä vallitsevaan järjestelmään. Ja sellainen kuitenkin on tilanne tällä kertaa. Tämä tyytymättömyys ei supistu niiden piirei-

hin, jotka parhaillaan ovat työttömänä, vailla toimeentulon takaavia mahdollisuuksia. Amerikalainen porvaristo näyttää menettävän nopeasti sielunsa, jos näin sanoisimme. Sen kirjailijat, talousmiehet, insinöörit, kemistit, tiedemiehet, sanalla sanoen kaikki sen henkisen ja teknillisen kyvyn parhaimmat ai-nekset ovat kääntymässä. Kapitalistisen järjestelmän, sellaisena kuin sen näemme tällä kertaa, vastainen henki alkaa jo tällä kertaa olemaan niin voimakas että suurkapitalistien piireissä avoimesti puhutaan keskittyneemmän hallitusmuodon välttämättömyydestä. Porvarillinen demokraatia sellaisena kuin se on tunnettu tässä maassa, elää viimeisiä aikojaan ja sen lopullinen kuolema ei ole mitään muuta kuin todistusta siitä että kahteen luokkaan jakautuneen yhteiskunnan sisäistä kamppailua ennustavat pilvet ovat nähtävänä tulevaisuuden taivaalla.

Tämän maan työläisiltä puuttuu suunnitelmallista käsitystä tulevaisuuden rakenteesta, ymmärrystä siitä päämäärästä mihin heidän pitäisi pyrkiä. Kapitalistisessa tuotannossa tapahtunut kouluutus on kohdistunut ja tullut käytetyksi kapitalistisen tuotannon hyväksi. Tästä eteenpäin tulee kysymys siitä miten se voidaan käyttää omaksi hyväksi. Työläisiä luokkana järjestämään pyrkivän järjestön tehtävä on antaa se suunnitelma, siepata mukaansa suurten työläisjoukkojen järjestelmällinen toiminta luokkataistelua auttavaksi liikehtimiseksi.

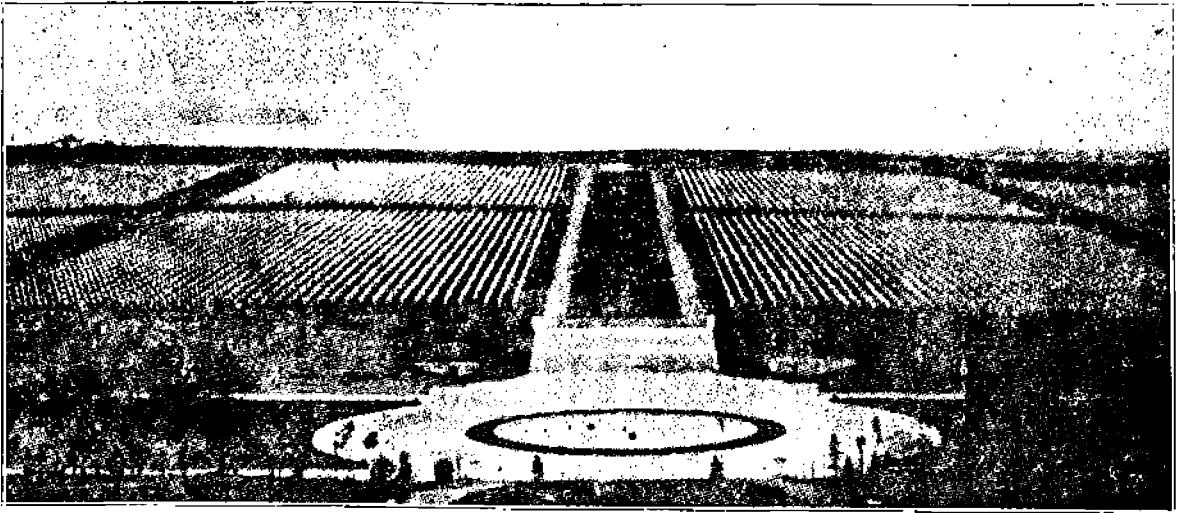
Me olemme suurten tapahtumain kynnyksellä. Siksi ei pitäisi olla syytä pessimistisyyteen. Päinvastoin olisi syytä entistä toivorikkaammin katsoa tämän maan työläisillä tarjolla olevia suuria ja historiallisia mahdollisuuksia. Nyt jos koskaan olisi aika astua eturintamaan järjestämis-

"Koti, kallis koti." Työttömän asunto lähellä presidentti Hooverin kesähuvilaa

työssä sellaisten, jotka lukeutuvat luokkatietoisin työläisiin ja käsittävät järjestyksen välttämättömyyden. Suuret työläisjoukot alkavat olemaan kypsiä lähtemään liikkeelle. Tarvitaan vain järjestyneet joukot jotka voivat päättäväisinä ja tietoisina näyttää sen suunnan mitä kohti liikehtiminen täytyy kohdistua. Kumouksellinen työläinen ei täytä tällä kertaa hänelle kuuluvaa tehtävää jos edelleen pysyttelee järjestyttömänä. Ennen kaikkea se sopii sanottavaksi luokkatietoisesta työstä. Suuret työläisjoukot ovat tyytymättömiä ja kysellen katsovat niiden puoleen jotka ovat vuosia ja vuosikymmeniä saarnanneet kumouksellisesta työväenliikkeestä, järjestyksestä ja sen välttämättömyydestä. Nämä luokkatietoiset työläiset jos vain oivaltavat

Verdunin Helvetti

Amerikalaisten sodan Molokille nhrattujen 25,000 miehen joukkohauta Verdunin luona.

VAJAAN kolmensadan kilometrin päässä Pariisista ovat Verdunin linnoitusten soräläjät — nuo autiot, alakuloiset kummut. Sinne ei voi ajaa kaukoratojen nuolena kiitävillä expressijunilla. Sinne päästäkseen on muutettava paikallisjunaan, joka verkalleen vierii raunioiden, kuoleman ja valkeiden sotilashautaristien kenttiä kohti.

Satuin eräänä huhtikuun iltapäivänä pistäytymään Berliinissä aivan Potsdamer Platzin äärellä olleessa Verdunin taistelujen 15-vuotisnäyttelyssä. Palasin sieltä siinä vakaassa päätöksessä, että paluumatkalla Ranskasta poikkeen Verdunissa. Tuota päätöstä ei synnyttänyt sanomalehtimiehen ammatitieteliasuus. Näyttelyn kuvat, kartat, suuret maas-

osoittaa ymmärrystä ja päättäväisyyttä järjestymiseen nähden tällä kertaa niin heillä epäilemättä tulee olemaan suurten joukkojen käytännöllinen myötätunto mukana.

Muistakaamme se erään filosofin lausunto että pienten asiain mietiskely on suurten asiain hauta. Lakatkaamme mietiskelemässä niin pieniä asioita kuin on esimerkiksi se että tästä tilanteesta vielä selvittää yksilöllisyyteen ja kappitalismin terveytymiseen luottaen ja käykäämme käsiksi joukkoina suuriin asioihin, järjestämään niitä voimia mitkä tarvitaan eteemme joutuvain suuren kysymyksen ratkaisemisessa, s. o. yhteiskunnallisen vallankumouksen suorittamisessa.

tomallit ja taistelujen havainnolliset selostukset saattavat olla vain sotilashenkilöille ja paatuneille julkisen sanan miehille pelkkiä mielenkiintoisia asioita, mutta minä tunsin jotakin aivan toista. Olin jo pikkupoikana saanut sieluuni nimestä Verdun hirvittävän vaikutelman, ja tuosta saksalaisesta näyttelystä palasin iltaliikenteiselle Potsdamer Platzille vakavissa mietteissä. Tiesin nyt, että tuon ikivanhan ranskalaisen linnoituskaupungin ympäristössä tuhottiin maailmansodassa ajoittain ja varsinkin v. 1916 täydellisessä helvetissä satojatuhansia ihmisiä. Tiesin, että ranskalais-saksalaisen sodan jälkeen rakennetut ja vuosisadan alkuvuosina erityisesti vahvistetut rautabetonilinnoitukset sananmukaisesti jauhettiin murskaksi raskaan tykistön miljoonilla kranaateilla, ja linnoitusten ympäristössä tekivät jokaisella neliometrillä tykkätuli, käsikranaatit, konekiväärit ja sotahulluuden pirullisin keksintö, kaasu, kauhistuttavaa jälkeä. Tiesin, että sivistyneen ihmiskunnan masentava mielettömyys, sota, on Verdunissa kymmenien tuhansien valkeiden sotilashautaristien, niiden äänettömien syyttäjien edessä häpeäpaalussa.

Syvä myötätunto Verdunin mullassa makaavia militarismin uhreja kohtaan minun matkani sinne ohjasi. Lähdin matkalle sen päivän aattona, jolloin Pariisin köyhälistö vaeltaa viimeisten kommunardien muistoa kunnioittamaan n. s. liittoutuneiden muurille Pere Lachaisen hautausmaalle. —

Senne jäi Pariisi.

Juna kiiti kohti Reimsiä värikkään ranskalaisen kevätkesän keskellä. Reimsissä täytyi ohimennen silmätä kuulua tuomiokirkkoa, jonka ympäristön saksalaiset kranaatit luhistuttivat soräläjäksi, mut-